

[Per Hækkerup.]

de folkeretlige betingelser for en anerkendelse af Biafras regering ikke kan siges at være til stede i dag eller endnu — hvordan man nu vil udtrykke det.

Tilsvarende gælder punkt 5 om den provisoriske revolutionsregering i Sydvietnam; heller ikke her finder vi, at de almindelige folkeretlige betingelser ville være til stede for at anerkende denne regering som Sydvietnams faktiske hersker. Også dér er situationen så flydende, at vi ikke mener at kunne foreslå nogen ændring i den nuværende ikke-ankendelse af denne befrielsesregering.

Men jeg vil gerne give udtryk for, at vi er villige til at modtage alle de oplysninger, udenrigsministeren kan give os i udvalget, og også til at diskutere problemernes enkeltheder nærmere.

Poul Schlüter: Da jeg på alle punkter er enig i den bedømmelse, udenrigsministeren gav udtryk for i sit indlæg under denne debat, skal jeg kun fremsætte nogle ganske korte bemærkninger.

Med hensyn til den del af forslaget, som angår optagelse af diplomatiske forbindelser med Nordvietnam, kan jeg henvise til den tale, jeg på min gruppes vegne holdt under debatten den 9. juni. Vi mener, at de synspunkter, jeg ved den lejlighed fremførte, stadig har fuld gyldighed. Vi tror, at det ville være forkert, om Danmark nu isoleret blandt de vestlige lande optog sådanne diplomatiske forbindelser. Vi mener stadig, og der er jo kun forløbet få måneder siden den 9. juni, at fredsforhandlingerne i Paris bør være mere afklarede, inden vi tager denne sag op til ny analyse.

Det følger heraf, at vi heller ikke finder, at det på nogen måde ville være rigtigt, at Danmark på nuværende tidspunkt optog diplomatiske forbindelser med den såkaldte befrielsesregering i Sydvietnam.

Med hensyn til Nordkorea kan jeg altså tiltræde udenrigsministerens standpunkt. Vi finder ikke, det ville være rigtigt nu at optage diplomatisk forbindelse med regeringen i Nordkorea, og det vigtigste argument er efter min opfattelse dette, at det ville stride mod den linje, som hidtil har

været lagt af De Forenede Nationer i denne sag.

I spørgsmålet om Biafra er det klart, at hvis vi kunne gøre noget, som ville hjælpe Biafras befolkning, så var det vor pligt at gøre det. Nu gør vi jo noget. Vi gør noget på det humanitære område, og her har vi fået slet ikke så lidt igennem, der har kunnet lindre. Men vi anlægger i min gruppe den vurdering, jeg havde nær sagt desværre, at det ville medføre en ganske urimelig og uoverskuelig risiko for den humanitære hjælps fortsættelse, hvis vi foretog en anerkendelse af regeringen i Biafra, og denne risiko for standsningen af den humanitære hjælp er det, som vejer tungest for os. Det overskygger ganske, hvad det kunne betyde med en folkeretlig anerkendelse eller optagelse af diplomatiske forbindelser. I denne bedømmelse er de andre nordiske lande enige med os, og derfor ville det efter vor opfattelse ikke være rigtigt, at vi nu i denne time foretager en sådan diplomatisk anerkendelse af Biafra.

Endelig skal jeg gøre en bemærkning om forslaget om anerkendelse eller rettere optagelse af diplomatisk forbindelse med Østtyskland. Som hr. Per Hækkerup omtalte, må vi med stor interesse følge den udvikling, som i den kommende tid finder sted i Bonn. Allerede nu få dage efter den nye Bonnregerings dannelse har vi set klare tegn på, at denne nye tyske regering i alt fald har taget sin Østtysklandspolitik op til analyse, og meget muligt kommer der en omformulering ud af det. Hvis vi i dette øjeblik, isoleret blandt de vesteuropæiske lande, fraveg den hidtidige vestlige politik, føler jeg mig overbevist om, at det ville kaste en sådan uro ind i dette billede, at vi snarere skabte vanskeligheder, end vi gavnede en tilnærmelse mellem Vest- og Østtyskland — en tilnærmelse, som vi alligevel ikke har nogen større indflydelse på. Det må være rigtigt af os nu at indtage en afventende holdning, give den nye regering i Bonn tid til at tage sin politik op til overvejelse og modtage reaktioner på en mulig omformulering fra Østtysklands side. Først da kan det komme på tale, så vidt jeg kan se, at vi går ind i en overvejelse.

Med disse bemærkninger kan jeg slutte på min gruppes vegne. Vi kan altså ikke